

[H. P. Jensen.]

Forordning er det jo saaledes, at Tidens Udvikling ogsaa her har gjort sig gældende, og maaske endog i langt højere Grad, end man i Almindelighed antager. Men der har ogsaa, som allerede nævnt af den ærede Ordfører for Venstre (Marie Christensen), været gjort forskellige Tilløb til Ændringer. Jeg kan saaledes nævne, at der i 1877 — ikke 1870, som der blev sagt — blev nedsat en Kommission, hvis Betænkning dannede Grundlaget for et Lovforslag, der fremsattes i Rigsdagen i Samlingen 1880—81. Hvis jeg ikke tager helt fejl, var Rigsdagsmændene ogsaa den Gang noget betænkelige ved at gaa til flere Forbud; i hvert Fald arbejdede Rigsdagen med Lovforslaget i 10 Aar uden at gøre det færdigt, ud fra den Opfattelse, at Lovforslaget tog for ringe Hensyn til Produktionens, Forretningslivets og Befolkningens Interesser uden i tilstrækkelig Grad at forebygge Ulykker og Forbrydelser, samtidig med at der ved Lovforslaget gaves Apotekerne Eneret paa Gifthandel. Jeg har den Opfattelse, at Lovforslaget desværre lider i ikke saa ringe Grad af akkurat de samme Sygdomme som de tidligere Forslag, og at man ogsaa maa møde dette Lovforslag med visse Betænkeligheder.

Lovforslaget hviler ligesom de foregaaende paa et Kommissionsarbejde. Denne sidste Kommission blev nedsat i Juni 1916, og den afleverede allerede — om jeg saa maa sige — sin Betænkning 9 Aar efter i Juni 1925. Det er vel ikke nogen Rekord, hverken i Retning af Langsomhed eller Hurtighed. Det tog 9 Aar, og i disse 9 Aar blev skabt en Betænkning paa 70 Sider. Jeg har med stor Grundighed gennemgaaet Betænkningen, den hører langtfra til de Betænkninger, der kan kaldes for tør og kedelig Læsning, tværtimod; men de Grunde, der særlig anføres til Gunst for en skærpet Lovgivning paa dette Omraade, virker nu ikke saa overbevisende paa mig — derfor er det meget muligt, at de kan gøre dybt Indtryk paa andre, det skal jeg lade være usagt.

Det fremgaar af de anførte statistiske Oplysninger, at der i Treaaret 1920—21—22 indtraf i alt 259 Dødsfald, forarsaget ved Forgiftning. Det er ca. 86 Dødsfald pr. Aar, og det lyder jo naturligvis noget bedrøveligt. Men tager man Tallet lidt nærmere i Øjesyn, viser det sig, at af de 259 Dødsfald var 159 Selvmord. Selvmordene kan jo ad mange Veje søge Døden, saa jeg tvivler om, at man ved en Giftlov kan redde nogle af disse livstrætte Menne-

sker. Tilmed indeholder Lovforslagets § 14 følgende Passus: „Sprængstoffer berøres ikke af denne Lovs Regler“, saa der er altsaa endnu Mulighed for Selvmordene til at komme af med Livet. De 159 Tilfælde lader jeg derfor ganske ude af Betragtning, og tilbage bliver saaledes 100 Dødsfald. Om disse hedder det i Betænkningen, at af Ulykkestilfældene hidrører et ret stort Antal fra Forgiftninger med Gas og Kulos. Disse to Faremomenter omfattes heller ikke af Lovforslaget, og tilbage bliver saaledes kun et forholdsvis ringe Antal Ulykkestilfælde, der skyldes medicinske Forgiftninger, som er fremkommet enten ved Forveksling af Lægemidler i Hjemmet eller ved ukyndig eller fejlagtig Ordination. De fleste af de i Betænkningen anførte Ulykkestilfælde skyldes udelukkende Folks LigeGYldighed, en Sygdom, man neppe kan ophæve ved en Giftlov, men muligvis begrænse lidt. Der anføres saaledes, at en Gaardejer en Dag fik en Flaske med en Arsenikopløsning af sin Dyrslæge. Dyrslægen indskærpede ham den allerstørste Forsigtighed, forklarede ham, hvor farligt det var, og hvad der kunde ske, hvis han tog fejl, hvorefter Gaardejeren naturligvis lovede at være i høj Grad forsigtig. Han gaar hen og køber sig en Flaske af den bekendte gode danske Akvavit, og begge Flasker stiller han bag i sin Vogn. Han kører hjem om Aftenen ved 11-Tiden, og det er jo undskyldeligt, at han paa det Tidspunkt kunde blive tørstig og gerne vilde have sig en lille Hybenkradser. Han tænker ikke paa Dyrslægens Formaning, men vender sig for at tage den Flaske Akvavit, han havde sikret sig, faar i Stedet for fat i Flasken med Arsenik og tager sig en Snaps — en ganske alvorlig Snaps, for han døde af den. Men han kunde selvfølgelig takke sin egen LigeGYldighed for, at han fik den triste Udgang. Et andet Eksempel viser til fulde, at det som oftest er en grænseløs Ugatsomhed, der er Skyld i Ulykkerne. Jeg tænker her paa en Opgørelse fra Rigshospitalets Afdeling C., hvor man i en Periode af hele 14 Aar har behandlet 16 Tilfælde af Spiserørsforsnævring, altsaa gennemsnitlig 1 Tilfælde aarlig. Af disse 16 Tilfælde drejede de 9 sig om Børn paa 5 Aar og derunder, som havde drukket Natronlud eller en anden ætsende Lud eller Syre. Men disse 9 Børn havde haft for let Adgang til de paa-gældende Flasker, dels paa Grund af Forældrenes LigeGYldighed, dels fordi Forældrene har levet under saa usle sociale Kaar, at det maaske slet ikke var muligt for dem at gemme den paagældende Vædske for